

Özgür Çocuk

– safdeha · 15 Aralık 2015

Oldukça cana yakın, zekiydi
Enerji dolu iyi atletti,
Başına işler açan merakı,
Asla vazgeçmez azim vermişti
Tek dostu yoktu hoş çevresinde,
Sanal yaşamdı tül perdesinde,
Merakına dem gezerken nerde,
Yasak öğütler epey germiştii!
O gün seherde erken uyanmış,
Bayrammış gibi güzel kuşanmış,
Oyun oynarken hayli usanmış,
Kapı kilidi açık görmüştü!
Anne ve baba derin uykuda,
Kapıyı açmış sanki pusuda,
Ormana doğru hızlı koşuda,
Özgürlük anı kalbi sarmıştı!

Bakmış ki birden dönüp geriye,
Evi kaybolmuş dönmüş deliye,
Ağlamış çokça ama nafîle,
Bu senaryoyu farklı kurmuştu!
Birden göründü önünde köpek,
Kükreerken korktu hissetti ödle,
“Gitsen başımdan...” acıyla titrek,
İmdat ederken ne bağırmişti!
“Korkmana gerek yok dostça geldim,”
“Orman zalimdir tecrübe bildim,”
“Neden ki kaçtın evden, sarsıldım...”
Köpek bir insan gibi erdendi!
Anlattı içten, pek dost oldular,
Dertleşip koyu lafa daldılar,
Evine birçok yollar buldular,
Köpek telaşla keşfe turlandı!
Az gittiler hem de uz gittiler,
Yokuş dere tepe düz gittiler,

Arada durup izler güttüler...
An karanlığa çoktan ermişti!
Korkunç narayla birden durdular,
Gr bir ayıyı inler gördüler,
Ona baktıkça canı gerdiler,
Ayıda köpek gibi erdendi!

“Ayağıma bak bir diken battı,”
“Acıttı hem de çokça kanattı,”
“Dikeni alda versin rahatı! ”
Çocuğun içi cız etti, dert sardı...
“Ayı kabadır inan yer seni...”
“Sakin ıkarma hiç bu dikenini...”
“Akıttır senin masum kanını...”
Köpek çocuğu ne çok uyardı!
“Korkma dost yardım etmem de gerek...”
“O benden zayıf, gerek kurtarmak...”
“Hem anne baba sözü bu gütmek...”
Der demez ine birden girmişti!
ocuk dikenini etten çıkardı,
Ayı oh çekip nasıl haykırdı!
“Dostumsun artık benim...” bağırdı
Çocuğa neyi varsa vermişti...

“Niçin gezersin ormanda ocuk? ”
“Giyilmez soyka görsen bir gocuk...
“Yerler ki, seni enfes sucuk...”
“Emrindeyim bak!” diye bağırdı...
ocuk anlattı dostu köpeği,
Vermişti nasıl ona dşeği,
Nasıl rahattı artık yüreği,
ocukta güven, korku eridi!
Az gittiler hem de uz gittiler,
Dere tepe düz yokuş gittiler,
Arada durup izler güttüler...
An aydınlığa çoktan ermişti!

Irmağa gelmiş, ayı aniden,
“Yemeği teklif etti sahiden”

Dalmıştı suya, farksız avcıdan
Canlı uprayı yere sermişti!
Sürtünce bir bir akmak taşları,
Odunu sardı birden ateşi,
Döndüke balık pişirdi başi,
Kokusu burnu enfes sarmıştı...
Tadı lezizdi, sonra kalanı,
Ayı torbaya koydu, saklandı
Hoş muhabbetle mazi aklandı
Zinde uyanıp planlar kurdular...

Az gittiler hem de uz gittiler,
Dere tepe düz yokuş gittiler,
Arada durup izler güttüler...
Kırlarda birçok zebra gördüler...
Hepsi ocuğa hoşça baktılar,
Ayı it gibi mani yaktılar,
“Hoş geldin!” deyip dostluk ektiler,
Hal hatır sorup aşka erdiler...
Zebra üstüne, tek ocuk bindi,
Umutlar yolu bulmak içindi
Dördü pür dikkat adeta cindi!
Dikkatlerini keşfe vermişti...
Derken papağan şaktı övgüyle,
Çocuğa durum sordu ezgiyle,
ocuk ona dedi sevgiyle,
Sonunda ığlık attı “Hal”e yar...
“Size gelmeden önce aleni...”
“Ağlaşan insan gördüm bu gibi”
“Siz takip edin gidelim geri!”
Yok etti haber bütün kederi...
Ayı, it, zebra, ocuk pür sevinç,
Uçarken kuşta ne mut ne kıvanç,
Eve varmaya kapladı inanç!
Böylece hızla eve vardılar...
ocuk zebradan bir anda indi,
Ailesine koştu, erişti...
Sarıldı öptü şevkle, sevişti,
Mutluydu herkes, huzur yeşerdi...

Ayı torbadan balık, çıkardı
Kor bir ateŖte hemen piŖirdi,
Muhabbet aŖla, kaŖık tat verdi,
HoŖ olmasa da vakit seferdi...
Ayı ailem dedi-beklerdi,
Papağan zgr kuŖum söyledi,
İt, zebra kalmak için yeğledi,
ocuk mutluydu ağda son verdi...
Onlar coŖkuyla murada erdi,
Bize bu güzel masalı verdi...
İbretler aldık unuttuk derdi
ocuklara yol, böyük eserdi...

Saffet Kuramaz